

16677

פרוטוקול מס' 43/ב'

מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
סיום ג', יז' באדר ב' תשי"ז - 19.3.1957, שעה 11.00.

- בנוכחים:
- נ. ניר - היו"ר
  - ע. איכילוב
  - ב. אזניה
  - ס. אונא
  - ד. בר-רב-האי
  - ז. ורהפטיג
  - ש. יוניצ'מן
  - ב. לוקר
  - ש. רוזנברג
  - ג. שופמן

מזכירים:
 שר המשפטים פ. רוזן
 מר ח. כהן - היועץ המשפטי לממשלה
 מר אילון - משרד המשפטים

סדר-היום:
 חוק בתי-המשפט, תשי"ז - 1957.
 חוק הגנת הדייר (תיקון)
 חוק לתיקון פקודת עבודת עונטין, תשי"ז - 1957.

היו"ר ב. ניר: אני פותח את הישיבה.

על סדר היום עומד סעיף אחד בחוק בתי-המשפט, סעיף 7(3). אחר כך חוק הגנת הדייר, הצעת תיקון של חבר הכנסת אונא. החלטנו על זה, אבל אמרתי שאזמין את חבר הכנסת אונא כדי שיביע את דעתו בפנינו.

אנחנו עוברים לחוק בתי-המשפט, סעיף 7(3).

מר ח. כהן: היתה התנגדות של חבר הכנסת ורהפטיג למחוק את הסלים, בענין פלוני " שאני הצעתי למחוק מתוך סעיף 7(3). ולאחר שנועצנו יחד הגענו לכלל הסכם שאני מציע לוועדה לקבל אותו. היתה פה הסתייגות של חבר הכנסת רובין למחוק סעיף 7(3) את הסלים, לפי סמכותם או שלא לפי סמכותם, באופן שיהיה לבית-המשפט העליון הסמכות לצוות על בתי-דין וגופים בעלי סמכויות סיפוט בכל ענין וענין. אני מקבל את הסתייגותו של חבר הכנסת רובין לגבי כל בתי-המשפט וגופים ואנשים בעלי סכויות סיפוטיות... שאינם בתי-דין דתיים", ואז הנוסח יהיה כזה:

"(3) יתח צווים לבתי-משפט, בתי-דין וגופים ואנשים בעלי סכויות סיפוטיות או מעין-סיפוטיות על פי דין - לפעם בתי-משפט מחוק זה דן בהם ולפעם בתי-דין דתיים - לדון בענין פלוני או להיטבע מלדון בענין פלוני, ולבטל דיון שנתקיים או החלטה שניתנה שלא כדין".

ואז נוסף סעיף קטן (4) האומר: "לתת צווים לבתי-דין דתיים לדון בענין לפי סמכותם או להיטבע מלדון או מלהוסיף ולדון בענין שלא לפי סמכותם; ובלבד שלא ייזקק בית-המשפט לבקשה לפי פיסקה זו אם הטבקט לא עורר את שאלת הסמכות בהזדמנות הראשונה שהיתה לו; ואם לא היתה לו הזדמנות סבירה לעורר שאלת הסמכות עד שניתנה החלטה על-ידי בית-הדין הדתי, רשאי בית-המשפט לבטל דיון שנתקיים או החלטה על-ידי בית-הדין הדתי ללא סמכות".

ס.י.

היו"ר נ. ניר:

ארכה לעצמי להתנגד לנוסח הזה. המספט קורא בדיוק ההיפך, וזה נותן לי רשות להתנגד. לפי פסק-דין של בית-דין עליון מסנת 1954 מס' 187. היה מקרה, אמנם לא בנוגע לבתי-דין דתיים יהודיים, אבל של הקאדי, ועסדה השאלה הזאת. אומר השופט גוטליב: "עומדות שם שתי שאלות, אם בית-דין דתי יחליט על חוק דתי, ונניח שקיימת סתירה בין המספטים, האם יוכל אז בית-מספט זה להתערב". התשובה שנותן גויטן היא: "השאלה השניה קשה יותר ואין למצוא לה תשובה ברורה בחוק ישראל. כבר הוחלט פעמים אין-ספור שבית-מספט זה כבית-מספט גבוה לצדק לא יתערב בפסקי-דין של בית-דין דתי, אלא אם הם פוסקים בעניינים שאינם בסמכותם או במקרים יוצאים מן הכלל הדורשים התערבותו להחלטה". זאת אומרת שההחלטה עד עכשיו היתה שבית-דין עליון התערב בפסקי-דין של בתי-דין דתיים לא רק במקרה של סמכות או אי-סמכות אלא גם במקרה של צדק גבוה.

השופט העליון ברנזון אומר: חושבני כי פסק-דין של בית-דין דתי שניתנה ללא סמכות מפאת היותו מרותק להוראות חוק החל על בית-דין, נתון לפסילה לכל בית-דין אחר שניתן ללא סמכות".

אתן דוגמה. לפי חוק סיווי זכויות האשה, האם היא אפוטרופטית הטבעית של הקטין. אבל אומר החוק: במקרה אם בית-דין ימצא לטובת הילד בלבד, אז הוא יכול לשנות זאת. ואם בא בית-דין דתי ופוסק שהאפוטרופוס היא לא האם אלא האב, ולא לטובת הילדים, אז זה מתנגד לחוק והענין הזה יבוא לבית-דין גבוה לצדק, אז אין לו אפשרות לבטל את פסק-הדין הזה. זה היה המספט קודם עד עכשיו. אז מדוע צריכים עכשיו לכתוב "למעט בתי-דין דתיים" ולהשאיר את סמכות בית-הדין העליון?

סתוך כך אני מתנגד לסעיף הזה, ואם הוא יתקבל

אגיש הסתייגותי.

אם הייתי כותב "בתי-דין רבניים", האם היית גם כן מתנגד?

י.ט. רוזנברג:

כן.

היו"ר נ. ניר:

חוק ניסואין וגירוסין נותן סמכות אכסקלוסיבית אם זה בקשר עם גירוסין, אין סמכות אכסקלוסיבית לבתי-דין רבניים.

י.ט. רוזנברג:

לבתי-דין רבניים.

ז. ורהפטיג:

נדמה לי שהענין פשוט וברור. פסק-הדין ההוא אינו סייך לענין. אם יש שלושה סופטים. כל אחד אמר מה יהיה באופן תיאורטי אם בית-דין דתי לא ייסמע לחוק שיתקן אמר היושב-ראש שנסיא בית-המספט העליון אמר שאנחנו לא דנים על ענין זה. זו בעיה נפרדת. תוך כדי כך ברנזון רמה להסביר שענין הסמכות או לא סמכות כולל גם את בית-הדין הדתי. אז זה נסאר. איך יפרש בית-מספט עליון את המוסג סמכות - על זה נדון אחר כך. המסקנה היתה הפוכה מזה שאתה אומר. המסקנה של בית-המספט אינה נוגעת לענין. זה לא רק ענין מספטי, זה ענין ברור שאפשר להבין אותו.

בניח למשל שבית-דין קיבל סמכות ייחודית בענייני אישות. אז אם הוא עובר את הסמכות, כג"צ יכול לסלול ממנו את הסמכות, לצוות לא לדון, לבטל פסק-דין אחר שנתקבל, אם לא היתה הזדמנות לאדם הנדון לעורר את שאלת הסמכות. אבל אם תמחקו את המלה "סמכות", ואת אומרת שבית-המספט העליון הוא כן אינסטנציה לערעורים על כל פסקי-דין. בניה שבית-דין פסק שבית-דין דתי אינו קובע. הגישה של בית-המספט העליון היא אחרת, יכולה להיות גישה שאין לה סודס בענין. אז אני על-ידי כך ביטלתי את ענין הסמכות של בית-הדין. יש לנו עניינים של חליצה, יש עניינים יסודיים בדין העברי. אז או שאתה עושה חוק ניסואין וגירוסין ומוסר את הסמכות לבית-דין דתי, או לא. אבל למסור לבית-מספט חילוני שאינו קטור לזה, אז ביטלת על-ידי כך את החוק הדתי. אז במקום להרוס את החוק הזה באופן יסיר, אתה רוצה לעשות זאת בעקיפין. זה נגד המספט קודם

ס.י.

אין זו שאלה שאתה יכול לסדר את הענין באותה מידה. אם אתה לוקח כל יתר בתי-המשפט, בית-דין צבאי, ועדות ערעורים ובית-משפט עליון, שם אתה יכול למחוק את המלה "סמכות", כי שם זה אותו שטח, אלה אותם חוקים, אלו גישה. אבל פה אחת מסתים: או שבית-המשפט העליון יתחייב גם כן לשפוט אך ורק לפי דין ישראל, ואז זה גם כן לא פשוט שסופטים חילוניים יהיו המסוננים על כך, או שנותנים סמכות ייחודית. המבקר יכול להיות רק בק לסמכות, ופה היועץ המשפטי נותן סמכות רחבה לבית-המשפט העליון.

מה יהיה אם איזה צד לא ירוסן ולא תהיה לו הזדמנות? אם לא היתה לו הזדמנות סבירה, יכול בית-המשפט אפילו לבטל אחר כך את פסק-הדין.

סעיף קטן (4) יש לו פירוש רחב מאד. מה שמצי יושב-ראש הוועדה זה אומר לבטל את חוק הניסואין והגירוסיין.

ד. בר-רב-האי:
אני צריך להגיד שהבעיה איננה בטח מספטי, א חוסב סיס פה קסיים סנובעים סתוך נסיון סל בנ דין דתיים לחרוג מהסגרת שלהם,

אני חושב שזה דבר קשה ביותר במציאות שלנו, אין זו שאלה של קואליציה. יש בעיה חמורה של הכרח קיום הדדי, קיום של יהדות, של יהודים בעלי דעות שונות. אני חושב שאם אנחנו מקבלים את הדברים כמות שהם, אז אנחנו צריכים לראות שהטענה הזאת של חריגה מהסמכות לא תהיה סוגבלת לסלב הראסון של הדיון. לזה צריכה להינתן אפשרות יותר מאוחרת.

לעצם הענין, סיכול להיות ניגוד בין חוק חילו ודתי - הלוראי שלא נעמוד בקונפליקט הזה, אז נחפס פתרונות. היום איננו מחוייב לחפס תשובה לבעיות האלה.

י.ס. רוזנברג: יש פה סתי טענות. טענתו של חבר הכנסת בר-רב האי אינה נראית לי.

על מה מדובר? מדובר על אותם המקרים איפה סי סמכות ברורה, שהכנסת נותנת אותה, ובמקרים אלה חבר הכנסת בר-רב-האי מקבל את הדין ואומר שבית-הדין קובע ולא אחר. אז יש שני סייגים. אחז בנוגע לסמכות, והשני - אם יש איזה ספק שהיתה לו אפשרות להודיע טראס או לא היתה לו, אז בית-הדין הגבוה מחליט אם היתה לו או לא, אם הוא הופלה או לא ידע סצריך לערער, אז בית-הדין הגבוה יאמר: יש פה ניסוק סביר שלא היתה לו אפשרות לערער והוא מערער עכסיו. ובכך הטענה של חבר הכנסת בר-רב-האי באה על פתרונה.

עכסיו אני בא לטענתו של חבר הכנסת ניר. לפי הטענה הזאת הייתי מוכן לקבל דעתו של היושב-ראש לסנות במקום "בתי-דין דתיים" - בתי-דין רבניים. אילו זה היה מספק אותו, הייתי מקבל זאת, כי כלפי בתי-דין דתיים לא-רבניים הסמכות היא יותר רחבה. אז אם היוש ראש היה אומר סצריך לכתוב "בתי-דין רבניים", שזה היה מצמצם, אז אולי הייתי מוכן לקבל זאת. אבל כלפי בתי-דין הרבניים אין ספק בסטוס קוו, וגם סעיף 55 טברר ואומר זאת די פשוט: כיון שהכנסת נתנה סמכות אכטקלוס ואוטרת בפירוש שאתם דנים לפי חוק מטריאלי אחר, ברור שבית-הדין הגבוה צדק סאינו דן לפי חוק מטריאלי זה ואינו מוסמן לדון לפי חוק מטריאלי זה, כיון סיס חוק הדיינים שנותן קווליפיקציות אחרות, אז ברור שהם לא יכולים לדון לעצם הענין.

לגבי החוק המטריאלי, אם הם נהגו לפי הצדק והיוסר, החוק המטריאלי קובע מה זה צדק ויוסר, אז ברור שפה לא יכול להיות בית-הדין הגבוה.

אם יושב-ראש הוועדה היה מציע לסנות את זה לבית-דין רבני, הייתי מוכן להצטרף אליו. אחרת אינני רואה כל אפשרות בלי להטאיר את הסטוס קוו, היות ורוב העם היה בעד חוק ניסואין וגירו זה מחייב את כולנו. זה לא היה חוק שטם, זה היה חוק קונסטיטוציונלי,

ס.י.

וחוק קונסטטוציונלי אין טסנים דרך אגב.

מסום כך אני מבקט מהיוסב-ראט: אולי יכניס דק

„בית-דין רבני“.

סאלה ליועץ-המספט. לפי הניסוח שלו מותר ל
להגיס בג"צ נגד בית-הדין הרבני ולתבוע מהם ל
להסתמט בטפטים כאלה של הזמנות לתביעות סאין להט סמכות ייחודית עליהן.

ד. בר-ור-האט:

זה סיין לסעיף 7(ב)(2). פה בית-דין אינו גייס
דין כלל, זה אחד מעובדי המדינה סטולה הזו.

סר ח. כהן:

בלי להיות רב טוטטר.

אני לא יכול לקבל את התיקון של חבר הכנסת/רוזנברג
כי עלולה להתפרט אפליה של יתר בתי-הדין. היתה
רוצה סבתוך הסעיף הזה יהיה כתוב: „בתי-דין דתיים כסמעותם בחוק בתי-דין
דתיים, הזמנת עדים“.

ז. ורהפטטיג:

רוצה סבתוך הסעיף הזה יהיה כתוב: „בתי-דין דתיים כסמעותם בחוק בתי-דין
דתיים, הזמנת עדים“.

אני סתנגד להצעתו של חבר הכנסת רוזנברג, להחליט
את המלה „דתיים“ במלה „רבניים“.

ט. יוניצ'מן:

חבר הכנסת ורהפטטיג, לפי חוק סוויון זכויות
אשה יכולה לתת עדות. מה יהיה המצב אם בית
דתי יפסול את האשה מלתת עדות כי היא אשה, ואחר כך מגיעים לפסק-דין זה
או אחר? מה תהיה התוצאה סזה?

היו"ר נ. ג. גיר:

הסאלה הזאת נתעוררה בטעה סרנו בחוק ניטואין
וגירוסין.

ז. ורהפטטיג:

אני נתתי דוגמה על אפוטרופטות, אז לא קיבלתי
טטובה. יכול להיות סאתם צודקים בנוגע לחוק
ניטואין וגירוסין, אז אני סוכן ללכת לפטרה, לעסות יוצא מן הכלל דק לחז
ניטואין וגירוסין. אבל לכתוב בפירוש סהסעיף הזה הוא בסמכותם הבלעדית.
אם טסכים לזה אני סוכן לקבל את הפטרה. אם לא - אכניס ססתייגות.

היו"ר נ. ג. גיר:

אני רוצה לתת טטובה ליוסב-הראט. גם בחוק הקיים
סוגבלת הסמכות של בית-המספט העליון לגבי בתי-

סר ח. כהן:

דין נטוכים, דק לסאלות סמכות בלבד. אבל בכל זאת פרטו בתי-מספט
דק אצלנו אלא גם באנגליה את המוסג סמכות על דרך ההרחבה ולא על דרך הסמכות
אכרו למטל באותו פסק-דין של הקאדי, סאם הקאדי יפסוק תוך כדי התעלמות
סחוק סיווי זכויות האשה, אז יהיה בכך מסום חריגה מסמכות שלו. אם בית-
הדין הרבני יפסול היום עדות של אשה, יראה בית-המספט העליון חריגה מן
הסמכות. עלול להיווצר מצב סהם יבחינו בין סעיף (3) ו-(4) ויגידו סטעיף
(4) התכוון סחוקק לצמצם. זה סיכול אפסרי. אבל על כל פנים נטארת ססעיף
סחריגה מן הסמכות היא אותה חחריגה מן הסמכות כפי סהיתה לפני סהחוק
נכנס לתוקפו.

אנחנו עובדים להצבעה.

היו"ר נ. ג. גיר:

ה צ ב ע ה

הוחלט: לקבל את הנוסח של היועץ המספט.

לסעיף 35, אני מבקט למחוק את ההסתייגות שלי
וסל חבר הכנסת יוניצ'מן.

ז. ורהפטטיג:

ס.י.

2. חוק הגנת הדייר (תיקון)

היו"ר נ. ניר: אנחנו עוברים לסעיף 2 בסדר היום: תיקון לחוק הגנת הדייר. רשות הדיבור לחבר הכנסת אונא.

ס. אונא: אני רוצה להסביר את העניין ולנסק אותו.

השאלה שהתעוררה פה היתה אם אדוני טוען שבעל-בית נמצא בטעב קסה, או יותר נכון שהדייר מנצל את חוק הגנת הדייר בצורה שבעצם החוק אינו מכוון כך, ובמקרה שבעל-הבית נוסף לזה נמצא בטעב קסה בסיוחד, שבמקרה זה יינתן לבית-הדין לבחון את הבעיה עוד פעם ולהתחשב במצבו של בעל-הבית.

אם כן יש כאן שני צדדים לעניין, סלפי דעתי הם יחד מצדיקים סינוי או תיקון בחוק.

צד אחד הוא זה: יש מקרים שמספחה סגרה בבית היא בת כמה נפסות ותופסת דירה של כמה חדרים. אחר כך הילדים עזבו את הבית, ההורים נפטרו, אלא לפני שההורים נפטרו, אחד נסאר ותופס דירה גדולה. אינני חושב שחוק הגנת הדייר התכוון לכך שמי שזקוק לחדר אחד יכול לתפוס לפי זה שלוסה חדרים.

(ב) אם במקרה בעל-הבית נמצא בטעב קסה, כפי שרר היו מקרים כאלה שבאו לפנינו, שהוא בנה את הבית מחסכונוותיו ואחר כך אינו יכול להיכנס אליו, ובגלל חובות וכו' הוא הסכיר אותו. אחר כך כאשר הוא כבר נמצא בטעב קסה לא יכול לעבוד, הוא צריך היה ליהנות הנאה מלאה מהדירה שלו, אז במקרה והדייר עכסיו מנצל את החוק לרעתו - אני חושב שיש מקום סבית-דין יתן דעתו על כך ויסקול אם לא צריך באיזה אופן שהוא להחזיר חלק של הדירה לבעל-הבית.

אינני יודע באיזו מידה המקרים האלה הם רבים או מועטים. בכל אופן אני הגעתי להצעה זו על סמך מקרה מסויים. אחרי שהתפרסם החוק מיטהו טחל-אביב פנה אלי, והיה עוד מקרה מאד פוזד, שגם סם בעלי-הבית שהם אנטי זקנים, אינם יכולים להסתפס בדירתם. אחרי שהיה פסק-דין לטובתו, נכנס החוק הזה לתוקפו, ופסק-הדין התבטל טוב.

אני צריך לומר שיש חסס יכול להיות כאסר אנחנו קובעים שבמקרים כאלה צריך ליתן דיסקרציה לבית-המספט לבחון את הדבר. אנחנו אוסרים שיש מקרים שיש צורך סבית-מספט לבחון את הדבר, אם אין אי-צדק. צלמנו קבענו אותו הדבר בקסר לסעיף אחר, גם סם אמרנו שיש צורך במקרים מיוחדים סבית-המספט לבחון את העניין, ואני סבור סאם יתברר לי שגם במקרה זה צריך לתת את האפשרות הזאת של בחינה, ביחס ליורסים, וגם במקרים מסויים שמתברר שנעטה לבעל-הבית עוול על-ידי החוק, יש לאפסר את הבחינה הזאת על-ידי בית-מספט.

אני חושב סאם איננו יכולים להגיע לתיקונים אחרים בחוק, יש צורך לפחות לתקן פרט זה. אנחנו צריכים לדאוג לכך סאם נעטה עוול, שהחוק לא יתן את ידו לכך.

היו"ר נ. ניר: אנחנו לא נחדס עכסיו את הוויכוח בעניין זה. כל חברי הוועדה חוץ מחבר הכנסת איכילוב, לא תסכר בזה. אגיד רק לחבר הכנסת אונא מה הם הנימוקים לכך שהוועדה באה להחלטה כזו, ואם אחרי כן מיטהו מחברי הוועדה שלא תמך בזה קודם ירצה עכסיו לתמוך, אז נחדס את הוויכוח.

ע. איכילוב: אינני רוצה לחזור על הנימוקים שלי מהיסיבה הקודמת. אני רק רוצה להוסיף שתי הערות. מר ידן אמר בתשובה לדברי שבמידה והדבר בא להבטיח זכויות של בעל-בית, אפשר להעלות את השאלה. הכיוון של חבר הכנסת אונא הוא סאת הזכות של בעל-הבית במקרה כזה לא להעמיד בסיסן שאלה, זאת אוסרת שבעל-הבית יפנה לבית-הדין ויוכח שהוא זקוק לסני חדרים נוספים בגלל מצב סטפחתי, ואצל הסכן יש כמה חדרים מיותרים, אז זכותו של בעל-הבית לקבל את החדרים לא צריכה לעמוד בסיסן שאלה, אלא יש לפנות את הדייר. זה נתון במסכותו של בית-המספט.

ס.י.

בישיבה הקודמת נטענה טענה אחת צודקת. חברים
אסרו: דירה זה נכס, ושכן, דייר, מסלם דמי ספתח כשהוא נכנס לדירה ומקבל
דמי ספתח כשהוא יוצא ממנה. ובכן אני מבין שאחרי שהוא סילם דמי-ספתח,
אי אפשר לקחת ממנו את הנכס. אני חושב שמבחינה עקרונית חבר הכנסת אונא
העלה שאלה צודקת, גם אם היא בוגעת למאות סקרים.

אני מצביע בעד העברת החוק לקריאה ראשונה
ככנסת, אבל אני שואל אם מסדר המספטים יגיד שהיות שספטנו בהזדמנות
קודמת טעו כדברים במושב הבא להכניס לפה תיקונים, אז היינו יכולים לפתור
את השאלה בלי להעמיד ענין זה עכשיו בנפרד.

סר. ח. כהן:
אם הוועדה תחליט שהיא מבקשת את המסמלה לדון
בהצעה של חבר הכנסת אונא, ואם היא טוענת לנכון
להמציא את ההצעה הזאת ליתר התיקונים - נעשה זאת. אבל לעת עתה המסמלה
לא דנה בדבר.

ז. ורהפטיג:
אני מציע לאחד את הצעת חבר הכנסת איכילוב
ודעתו של היועץ המספטי, ולהעביר את הצעת החוק
של חבר הכנסת אונא כחומר למסדר המספטים בסעת הדיונים על הצעות התיקונים.
אינני מתחייב לתמוך בזה, להיפך, דעתי היא שלילית, אבל יש חברים שדעתם
היא חיובית. לאחר מסדר המספטים יעבד את ההצעות האלה, נדון בהן.
אולי אז נפנה גם לחבר הכנסת איכילוב ולמציע לדחות את הדיון לסעה שזה
יגיע לכנסת.

היו"ר נ. ניר:
אני מציע לחבר הכנסת אונא לקבל את ההצעה
הזאת.

ס. אונא:
פירוט הדבר שאם הוועדה טעבירה את זה למסדר
המספטים, האם הוא יספיל בזה ויעביר את זה?

היו"ר נ. ניר:
לא. אנחנו טעבירים את זה כחומר למחשבה למסדר
המספטים. לאחר הוא ידון בתיקונים, יחליט אם
להכניס את זה או לא. אם אתה מקבל את ההצעה הזאת, גמרנו בזה.

סר. ח. כהן:
אם המסמלה תחליט לא לקבל את ההצעה הזאת, אתה
תמיד יכול להציע את הצעתך כאן.

סר. ידיון:
אני רוצה להגיד טיט טעלה נוספת בהצעה זו, כי
כרגע ההצעה איננה מונחת לדיון. במקרה שהיא
תובא לדיון, יכול להיות שהיא תשוב לצורה שהיא יותר סבונית לאותן הנוקדות
שכוללות את ההצעה שלך. אינני אומר בזה מה מסדר המספטים יציע, אבל
זה נותן אפשרות יותר טובה לתאם את הדברים כדי שהם יתקבלו.

י.ס. רוזנברג:
אני מבין את הצעת חבר הכנסת ורהפטיג, שדוחים
כרגע את הדיון בהצעת חבר הכנסת אונא. כשיבואו
התיקונים מסדר המספטים, נדון אם להביא את זה או לא, אם זה ייכנס או
לא. אני מתנגד לזה, כי בסבילי פתרון חלקי לפעמים מהווה עוול. לפעמים
איזה דבר דורס פתרון, אבל אם מקבלים רק חלק מהפתרון, אז החלק הזה בעצמו
מהווה אפליה לגבי אחרים, ואינני רוצה להיכנס לניטויקים. אז אם אני
דן רק על החלק הזה בעצמו, זה מהווה בסבילי אפליה ויוצר אפליה חדשה
ועוול חדש. אם יבואו תיקונים שבהם לא ייכלל התיקון הזה, אבל תיקונים
אלה מתקנים ופותרים את הנעיות הקשורות כבעיה הזאת וזה לא נכנס לסם -
אז אולי אתנגד. אם לא - גם אז אתנגד.

אני מציע לדחות את הדיון.

ס. אונא:
אם אין תמיכה מצד החברים להעמיד את השאלה
עכשיו לקריאה ראשונה, מוטב שבאיזו צורה יספיל
בזה.

ס"י.

הוחלט: לדחות את הדיון בסאלה זו ולסרור את ההצעה למסרר המספטים. כסיוכנסו תיקונים בחוק הגנת הדייר, יחליט מסרר המספטים אם להכניס תיקון זה או לא.

3. חוק לתיקון פסודת עבודת עונסין, תס"ז - 1957.

סר ח. כהן: בחוק המקורי נאמר סרק כאסר אדם נקנס ב-12 לירות, חוק דרכי עניסה אינו חל על הקנס הזה. פה אנחנו מציעים לסנות את סכום הקנס: ולהגדילו פי 15 בהתאם לחוק דרכי עניסה, כלומר סטובת הנאה סחוק עבודת עונסין יכול לקבל אדם סנדון ב-20 לירות קנס.

ס. יוניצ'סן: אני סומר לי זכות להסתייגות בנוגע לתקופה של סטה חודסים.

היו"ר נ. ניר: אולי נגיע לפסרה עם חבר הכנסת יוניצ'סן. תותר על הסתייגות בנוגע לסטה חודסים, ונקג את הסתייגות בנוגע לערעור לסר המספטה.

סר ח. כהן: אני סוכן לקבל את ההצעה הזאת. אם לא תהיה הסתייגות, נגסור בזה.

ס. יוניצ'סן: זה בלתי אפשרי, זה דבר יסודי.

היו"ר נ. ניר: אז נקבל בכל זאת ערר. תיסאר הסתייגות אחת, סל חבר הכנסת יוניצ'סן: במקום סלוטה חודסים סטה חודסים.

סר ידין: בקסר לצורת הערר, אני חוטב סטה סמתכוון חבר הכנסת יוניצ'סן הוא סהסמונה על בית-הסוהר ליהיה המחליט הסופי. אני מציע לא לנסח זאת בתור ערר, אלא לעסות זאת סכו בחוקים אחרים, סס יס סעיפים האוסרים סהסמונה על בית-הסוהר החליט, רטאי האיט להביא את זה בפני סר המספטה להכרעתו הסופית.

היו"ר נ. ניר: טוב, בסדר.

ב. לוקר: בנוגע לחוק הסואה, פקפתי אם להצביע בעד הסעיף האוסר לסעט את ענין הקרן הקיימת ליסראל. הענין הזה אינו נראה לי, ססום כך הייתי מציע לדון בענין סחדס.

היו"ר נ. ניר: אינני מבין פרוצדורה כזאת, אחרי סזה סונח סבועיים על סולחן הכנסת, לבוא ולקחת חזרה את ההצבעות.

ב. לוקר: אז יס לי הסתייגות. האם אני יכול להודיע?

היו"ר נ. ניר: אתה יכול להודיע, אבל זה לא יתן תוצאות. הסתייגות אתה יכול להכניס.